Ч. 262 Четвер 23 падолиста (5 грудня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Є. Емін. Кардинал Сильвестер Сембратович.

Подаючи вість про іменоване Впреосьв. Митрополита Сильвестра Сембратовича ми зазначили вагу сего іменованя як зі взгляду на достойну Особу самого Впреосьвященого так і зі взгляду на руский нарід. Подаемо тут тепер то, що в сій справі пише „Душпастир“.

„Єсть то — каже згадана ґазета — по Папі найвисше достоіньство в католицкій церкві, а уділене того найвисшого достоіньства нашому возлюбленому Митрополитови набирає тим більшої ваги, що оно єсть звеличанєм не лиш самої високодостойної Особи Єго Еміненциї кардинала Сильвестра, але заразом звеличанєм нашого обряду і честию для нашого народа. Єсть се також нагорода за витревалість в правоті віри та в единстві з сьв. католицкою Церквою. Піднесене нашого Впреосьв. Митрополита до достоіньства кардинальского єсть також новим доказом ласки і любови Сьв. Отця для нас, доказом, що нас має за сьвоїх правих синів і що наш обряд на рівні поважає з обрядом римским, бо се сказав сам сьв. Отець, що зробивши Митрополита нашого кардиналом, хоче дати доказ любови для народа руского. Се єсть, можна сказати, звеличане цілої Церкви всхідної, соединеної.

Длятого ж нарід руский і духовеньство приймають сю відзнаку Впреосьв. Митрополита свого з великою вдячностию і одушевленем яко задаток лучших надій. В історії рускої Церкви єсть се третий случай піднесеня руского Митрополита на степень кардинальский. Перший був Ісидор, митрополит всеї Руси, що брав участь в соборі флорентийскім (1438 р.), другий був Михаїл Левицкий, митрополит галицкий, котрий став кардиналом в 1856 р., — а третий теперішний Впреосьв. Митрополит, Сильвестер Сембратович. Перший не був з роду Русин, і коли став кардиналом, не сидів вже на престолі митрополичім, був бо за границями краю, в Римі, — другий став кардиналом в глубокій старости, прото не міг користати зі свого достоіньства, і нїхто его не бачив в кардинальских одежах, бо був знемощілий, навіть не інсталював ся у Львові лиш в Уневі, задля знемощілости, і по двох лїтах умер. Теперішний же Митрополит, Єго Еміненция Сильвестер, єсть в повній силї, тїшить ся кріпким здоровім і буде міг довго тїшити ся своїм достоінством і того свого достоіньства буде міг використати для добра нашого обряду. І нарід руский буде міг в перший раз бачити свого Кардинала посеред себе“.

Про торжества, які відбувають ся з нагоди сего іменованя подаемо слїдуючі вісти:

В неділю дня 1 с. м. складали Є. Емін. Кардиналови Сембратовичеви візити: Є. Ексц. Намістник кн. Евстахій Санґушко з Вп. Віцепрезидентом Намістництва Лідлем а відтак головнокомандуючий корпуса Є. Ексц. ґр. Шуленбурґ з ґенерал-поручниками Кляйшмідтом і Флеком. Відтак представляли ся: др. Д. Савчак, яко член Виділу, репрезентанти декотрих властий, відпоручники Ставропигійского Інститута, відпоручники товариств: „Просьвіти“, „ім. Шевченка“, „Днїстра“, „Народ. Торговлї“, „Тов. Педаґоґічного“, „Шкільної Помочи“, „Руслана“; професори рускої ґимназиї під проводом директора п. Харкевича, до котрих прилучили ся також професори Русини других шкіл середних у Львові; товариство ремісниче „Зоря“ під проводом свого голови п. Василя Нагірного, і инші приватні особи. В імени народно-руских товариств промавляв рад. о. А. Тороньский, котрий так сказав:

„Ваша Еміненциє! Представителї народно-руских товариств стають нині перед лицем Вашої Еміненциї, щоби Іх Високодостойну Особу на високім становиску кардинала сьв. римскої церкви повитати і у стіп Вашої Еміненциї зложити всенижайший поклін і найщирші желаня, щоби Всемогучий дозволив Вашій Еміненциї довгі лїта носити багряницю в славу і честь нашого обряду і для добра нашого народу. Чувства, котрі тут виражаємо, пливуть з правдивого переконаня і щирого серця, і то тим радше, що Ваша Еміненция суть першим митрополитом руским, що ставши на основі народній, неусипно трудить ся на всїх полях народної працї, а іменно на поли просьвітнім, економічнім, гуманітарнім і політичнім, не говорячи вже о церковнім, де Ваша Еміненция сьвітлий провід ведуть. Длятого-ж можемо сьміло сказати, що се високе достоіньство кардинальске припало в участи щирому синови Руси, і прото ся висока честь Високодостойної Особи Вашої Еміненциї єсть також честию цілого народу руского, як то й лежало в намірах так Єго Сьвятости Папи, як і Єго Велич. Цїсаря нашого, тим відзначенем Вашої Еміненциї оказати особливу ласку і любов народови рускому. І ми до тої нової ласки Єго Сьвятости і Єго Величества привязуємо нові надії, бо маємо також то кріпке переконане, що Ваша Еміненция на тім новім своїм становиску не перестануть з більшою ще усердностию трудити ся для слави і чести нашого обряду, для добра нашого народу. Длятого ж складаючи Вашій Еміненциї ті наші желаня, взиваємо з повних грудий: Єго Еміненция наш любез-

---

6)

На склоні житя.

(Сільский образок І. Грдіни — З ческого.)

(Дальше).

Минули два роки.

В день Божого тїла зайшов до нас тужетиньский листонос, загально звістний під імeнем „дїдусь почтар“. Письма не приніс нїякого, однако зайшов до нас.

— Що пише Кирилко, дїдусю?

— Передвчера дістав я від него лист. Пише, що зробили его капралем. Але то на тій Угорщині — там стоїть его полк — а єму там дуже не сподобало ся. Ну, коби Господь дав переждати ще третий рік.

— То добре. Як будете до него писати, то поздоровіть его від нас.

— Поздоровлю.

— А що там ще нового? Ви певне були на відпусті в Тиници?

— Нї, іду з Вербна.

— Що-ж там чувати?

— От, я там носив якийсь папір халупникови Ржігови. То було щось десять разів запечатане, але я як подивло ся на то, то знаю, що там є. Такі писаня півнає кождий в нас потемки

— Що-ж то такого?

— А судове оповіщене екзекуциї на его хату. Я кажу, що то нещасте, як чоловік хоче без працї збогатїти, без працї хотіти удавати пана. Ржіга не є нероба, не пє, не курить, але за то відносить всій свій заробок до Лунска або до Лїбоховиць і тратить там на льотериї. Ну, а з нашим Замецким іде також до кінця. Я старий, але знаю, що дїжду ся ще, як єму такий самий папір понесу на его фільварок, хоч я би дуже радо уникнув того.

— Що, Замецкий підупадає?

— І ще як!

— Такий маєток, таке господарство!

— На то, що він тратить, не стало би десять таких господарств.

— Дім як замок.

— Але як старий замок. Як в зимі повалила буря ворота, так там лежать, кілько дощок вітер видер, тілько ма дїрами тече тепер за крокви.

— А ті стодоли?

— І миш не вживилась би в них.

— Той красний паркан довкола обійстя попід вікна!

— Цїлу зиму ним палили.

— А тих коров і овець там як у якім дворі!

— Тепер як у бідного халупника.

— Кождий різник ішов насамперед до Замецкого.

— А тепер кождий рад би его оминути.

— І яку хорошу жінку взяв!

— Лиш положити-б єї в домовину.

— Клярку?

— Певне, — або то она мало має клопоту?

— Чоловік гадав би, що така ґаздиня Бог знає, чого ужиє?

— Певне в двох рядках записав би ті щасливі хвилї єї житя з Замецким.

— Та й ми так казали, що волїла свого серця, як чужого богатства.

— Кождий знав, як то скінчить ся, але хто сьмів би таке голосно говорити. Як би то була яка біднота, то їй можна би вже дещо представити; але доказувати пан-отцю, Клярцї, Замецкому — по що? Они богаті і пани, не потребують до родинного щастя нїчого лише гроший!

— І ладу не було між ними?

— От, тілько що чорного за нігтем.

— А хто-ж тому винен?

— Обоє. Коли Замецкий з мести лютував на бідний нарід, то й Клярка помітувала тим народом. Як его гордість більшала, то она не мала на тілько розуму і відваги, щоби єму пригадати, що й він може низько упасти. Кляла з ним простому народови, сьміяла ся з Замецкого дури і згордїла разом з ним — звичайно дитина. Він як граф, а она як дитина. Та й як могло бути инакше? Атже на приходстві нїчого не ужила, а тепер стала богачкою, возила ся в каритї, челядь говорила їй „ласкава пані“ — цїлком так як їй Замецкий був обіцяв.

війший Архипастир, Кардинал і Митрополит Сильвестер най живе многая літа!"

Репрезентантів товариств запросив Єго Еміненция на торжество врученя т. зв. цукетто, котре відбуло ся в понеділок о 1 год. Висланий Папою офіцир папскої ґвардиї ґр. Петромаркі прибув в понеділок рано до Львова і заїхав прямо до митрополичої палати. Перед 1 год. зібрала ся капітула руска і львівске духовеньство, ректорат семинариї і репрезентанти властий: Вп. Віцепрезидент намістництва Лідль з радниками Двору ґр. Лосьом і Гільдом і і радником Мавтнером шефом бюра президияльного ц. к. намістництва; загостила також капітула вірменьска, відтак прибули др. Дамян Савчак яко репрезентант Виділу краєвого, радник Заячківский, професори політехніки Волощак і Мариняк, проф. Вол. Шухевич з женою, предетавителї руских товариств, професори середних шкіл і инші сьвіткі Русини.

Точно о 1 год. увійшов до салї Є. Емін. Впреосьв. Митрополит і заняв перше місце. По хвили увійшов ґр. Петромаркі, чоловік молодий, убраний в мундур офіцира папскої ґвардиї, з чаком на голові подібним до драґоньского, а промовивши по італіяньски вручив Є. Емін. грамоту і цукетто, котре Впреосьв. Митрополит вложив зараз на голову. Є. Еміненция Кардинал відповів насамперед папскому посланникови по італіяньски і висказав подяку для Сьв. Отця, а відтак звернув ся до зібраних в сали і промовив по руски зазначуючи велику ласку і любов Сьв. Отця для рускої церкви і руского народу та вніс многоліте для Папи Льва XIII-ого. По сім хор питомців духовної семинариї відспівав „Многая літа" а відтак гимн папский, почім Є. Еміненция представив присутним достойникам папского посланника ґр. Петромаркі'ого.

Єго Еміненция Кардинал Сембратович виїхав до Відня, де в суботу довершить ся торжество іменованя вложенем Є. Еміненциї кардинальского капелюха через Єго Величество Цісаря.

Перегляд політичний.

З Відня доносять, що в кругах парляментарних розійшла ся чутка, що порозуміне межи правительством а Молодочехами єсть майже довершеним фактом. Кажуть, що правительство готове увзглядити жадане Молодочехів що-до заведеня ческого языка яко урядового.

Комісия буджетова закінчить свої наради мабуть вже нині, а відтак вже 9 або 10 с. м. розпічне ся в повній Палатї дебата буджетова. Послїдне засїданє перед Різдвяними сьвятами відбуде ся мабуть дня 19 с. м.

На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дискусия над заведенєм інспекторів ґірничих. Міністер ґр. Ледебур заявив ся против теперішній системі в копальнях і сказав, що інспектори повинні щиро заняти ся справою робітників. — Пос. Вашатий інтерпелював правительство в справі заведеня ческого языка яко урядового у всїх краях ческої корони.

Відносини в Туреччинї доси не то не поправили ся, але, як здаєсь, ще погіршають ся. З Алеппо доносять іменно, що вже й в Сириї вибухла ворохобня. Справа висланя других кораблїв стацийних до Константинополя, все ще доси не полагоджена. Султан не хоче на то ніяк пристати. Анґлїйскі ґазети доносять навіть, що коли минувшого тиждня корабель анґлїйский хотів переплисти через Дарданелї, Турки стріляли до него і він мусїв вернути ся. Амбасадори держав европейских з недовірєм споглядають на те, що султан піддає ся чим раз більше впливови російскому.

Важним для теперішних відносин політичних суть дві енунцияциї: престольна бесїда відчитана канцлером в нїмецкім парляментї, котра відзиває ся в користь Туреччини, і заявлене Кріспіого в парляментї італіяньскім, що в тридержавнім союзї не була ще нїколи так однодушна згода, як тепер.

Новинки.

Львів дня 4 грудня 1895.

— **Іменованя.** Президент висшого Суду краєвого іменував официяла рахункового в висшім Суді краєвім у Львові, Густ. Біндера, рахунковим ревідентом в ц. к. висшім Суді краєвім в Кракові.

— **Перший збір тернопільскої філії руского товариства педаґоґічного** відбув ся в Тернополи 1-ого грудня с. р. Збір не був правда численний, але за те дуже оживлений. Яко делеґат головного виділу товариства педаґоґічного прибув зі Львова і взяв в зборі участь проф. Василь Білецкий. До виділу філії вибрані пп.: о. Володимир Громницкий головою, Чайковска та Стахевичева, о. Глодзиньский і Левицкий на виділових а Рябчук і Целевич на заступників виділових.

— **Від читальнї „Просьвіти" в Кракові.** Подавши недавно через часописи до відомости, що руска читальня в Кракові перенесена на ул. Посольску ч. 15 і там заняла чотири комнати, упрашає ся Р. Т. членів, котрим лежить на серци добро читальнї, щоби точно надсилали членьскі вкладки, бо видатки через винаєм більшого льокалю побільшили ся, а тих Вп. панів, котрі проживають в Кракові, а не суть ще членами читальнї запрошує ся численно вступати, щоби з'єдиненими силами також материяльно скріпити читальню, котра повинна бути членам єдиним прибіжищем для плеканя рускої мисли. — За виділ читальнї *Чопоновский* голова.

— **Холера.** З попередних днів лишило ся було в лїченю 7 осіб недужих на холеру; дня 2-го грудня занедужали 4 особи, виздоровіли 4, номерла одна, так що в лїченю остало ще 6 осіб.

— **Фальшовані папіроси.** Відділ сторожі скарбової у Львові викрив кілька разів вже при ревізиях у трафікантів фальшовані папіроси, „Султан", цілком подібні до правдивих, лише без водного друку, також папісори „дамскі" і „Єгіпске". Султани і дамскі папіроси були зроблені зі звичайного тютюну по 13 зр.

— **Розправа судова.** В Коломиї відбула ся сими днями перед трибуналом судиів присяжних карна розправа против ад'юнкта судового п. Юрия Остермана, обжалованого о підпалене суду в Кутах і надужите урядової власти. Розправа закінчила ся цілковитим увільненем обжалованого, котрого зараз випущено з слїдчої вязниці.

— **На загальних зборах товариства „Академічне Братство"** дня 17 падолиста с. р. вибрано ось-такий виділ на адмін. р 1895/6 ий: слух. медиц. Орест Дзерович голова, слух. прав Юліян Дроздовский заступник голови, слух. мед. Олекса Грабовский бібліотекар, слух. прав. Ізидор Голубович касиєр, слух. прав. Михайло Ліськевич контрольор, слух. фільос. Осип Прислопский, слух. прав Мирослав Здерковский, слух. прав Іван Герасимович, слух. прав Олекса Лукиянович і слух. прав Євген Чачковский виділові.

А Замецкий? — Вже за житя своєї першої жінки мав він всїлякі богацкі примхи, уважав себе за щось більше як всї Тужетинці разом, але небіжка була розумною ґаздинею. Хоч би він робив не знати що, мовчала, не ішла его слїдом, а Замецкий бачучи, що жінка не квапить ся брати з него приміру, завернув; взяв собі з неї приклад і став також порядним і статочним господарем. Але Клярка? — Дитина! Гадала, що то, що він робить, то найлїпше, бояла ся, аби его не обидити, в своїм нерозумі хвалила его гордість — а хвалена гордість іде ще дальшета веде засобою всьо, що чоловікови наймилійше, жінку, щасте, домашний спокій. Коли Замецкий задовжив ґаздівство, старав ся облекшити свою совість тим, що складав вину на иншого. На кого? — Хто був єму найблизший.

Бідна Клярка!

На неї звалював своє нещасте, причину своїх довгів: она всьому винна, він лиш для неї задовжив ся. Почав їй представляти свою небіжку.

— Тота, то була правдива жінка. Принесла менї кілька тисяч віна, ти нічого; она господарила моїм маєтком, ти его розтратила. Всьому ти винна! Я бачив, що тебе тїшать різні дурні дарунки і купував їх за дорогі гроші. Ти була жебрачкою і знов нею будеш — а я для жебрачки стану жебраком!

Що дальше говорив, Клярка не чула. Упала зімлїла коло ліжка, де спали обі дитини, донечка по небіжці і еї син.

* * *

Вже добре стемнїло ся в комнаті, коли Клярка прочуняла ся. Так як була одїта, лежала на постели, побіч сидїла нянька і звільна колисала дитину.

— Де я? — спитала Клярка шепотом.

— Дома, прошу пані.

— Пані! — Кажи „бідна", „жебрачко" — але не сьмій ся з моєї біди, не кажи менї „пані"! Я спала лише хвильку, але за ту хвильку прибуло менї розуму більше як за двайцять літ житя. Ах, Боже, що менї снило ся! — Де мій муж?

— Вийшов перед вечером.

— Куди?

— Не знаю.

— Не казав нїчого?

— Нї.

— Преці щось?

— Та ви самі чули що.

— Що?

— Ну, що ви всьому винні. — Але ж я не мала би серця ті всї докори повтаряти. Досить того, що ви їх самі вже раз чули.

— Хто мене заніс на постіль?

— Я.

— То ти знала — — ?

— Я зачула в кухни якийсь глухий удар і прибігла сюди.

— Що він робив!

— Виходив з хати розлючений, в дверех стрітились ми.

— То він мене не відратовував?

— Анї не глянув.

— І не жалував мене?

— Нї.

— Отже то таки не був сон! Ах, мій дорогий, бідний Кирилку! Ти був лїпший, ти не проклинав мене, ти ще молив ся за моє щасте в найбільшім болю, який я тобі сама зробила — я бачила молитву на твоїх устах перед каменицкою церквою, я бачила, що товариші лиш на силу тебе там приволокли. Гордість і любов вели в моїй души борбу на житя і смерть — і гордість побідила. Від свого весїля не погадала я на тебе, бо так менї велїла вірність мужеви — нинї перший раз грішу против мужа. Против мужа? Він сам доводить мене до того гріха. Ти-ж, Боже — прости менї мій упадок, прости серцю, що бозвільно ходить коло воріт утраченого раю, коло гробу найсьвятїйших чувств. Прости менї Кирилку! Я була дитиною, тїшила ся гарною домовиною, не знаючи, що в ній спочиває моя любов!

Всьо довкола неї крутило ся з шаленою скоростию, голова їй горіла, ноги під нею дрожали. Сховала чоло в долонї і застогнала. Тихо було в тій комнаті як в гробі, в котрім похоронено мир, спокій, домашнє щасте. Лише колиска, в котрій спало тих двоє дїтий як ангелики, похитувала ся сюди і туди, немов тяжкий маятник годинника.

Клярка звела голову.

— Справдї не сказав тобі, куди іде?

— Нї слова.

— То піду сама доглянути челядь.

Нянька подивилась на неї з зачудованем. Від коли служила у Замецких, не чула від неї того слова.

— На челядь? Та-ж тут лиш я і старий Осип; я в хатї а Осип пішов перед вечером до дому.

Клярка задумала ся.

Самоубійство. В Стрию в однім готели застрілив ся касиер фірми „Перкінс і Айнтош" фабрики знарядів до верченя. Прикликаний лікар справдив вже лиш смерть. Самоубийник числив 26 літ. Причина самоубийства незвістна.

— **Лихварі перед судом.** Дня 27 с. м. відбула ся в Бережанах перед звичайним трибуналом карна розправа против Берка Тайхберґа з Кунашева, в бурштиньскім повіті, обжалованого що за суму 265 зр., котру позичив селянинови Николаеви Костикови, взяв від него за пять літ титулом процентів збіже вартости 232 зр. та купив від него на основі ріжних мнимих контрактів титулом дальших процентів за тих пять літ і титулом звороту капіталу, поле вартости 1500 зр. Тайхберга засудив суд на рік арешту та на грошеву кару 500 зр., а заразом уневажнив всї правні умови заключені в тій справі та судові вироки, які були на основі тих контрактів видані. — Перед кількома тижнями засудив той самий суд Хаю Фрідберґову і Хаскеля Штрайзанда за лихву і обманьство: Хаю на чотири, а Хаскеля на півчетверта року вязниці. Против того засуду внесли они жалобу неважности, а суд за кавциєю 1500 зр. випустив їх на волю. Найвисший трибунал жалоби не узгляднив і вирок в цілости потвердив. Однако обжаловані не ждали урядового повідомленя о вислїді розправы, а утїкли до Америки відрікаючи ся й авциї.

— **Пригоди на зелїзници.** В суботу вечером в'їхав поїзд їдучий з Черновець до Львова в Давидові коло стациї Сїхів на селяньский віз, на котрім сидїв селянин з жінкою. Він погиб на місци, а его жінка страшно покалїчена, утратить імовірно обі ноги. Конї вийшли цїло з тої страшної пригоди. Причиною нещастя було, що на кілька секунд заки над'їхав поїзд, піднесла ся рампа, загороджуюча дорогу, а конї рушили просто під льокомотиву. Рампа-ж піднесла ся нагле длятого, бо будник, котрий стягав корбою дрот, що рампу замикає, поховз ся і упав, а в тій самій хвили дрот витягнув ся і отворив рампу. — З Вроцлава доносять, що перед двірцем в Мөхберн ударив передвчера поїзд з вуглем на порожні вози. З зелїзничої служби ранені чотири особи тяжко, а шість легко. Машини і шістнайцять возів потерпіли більші або менші ушкодженя.

— **Календар „Посланника"** на 1896 р., вийшов в друкарни Шонткевича в Перемишли. Крім календарскої части обіймає 116 сторін друку і оголошеня і коштує 35 кр. Купити его можна у накладця о. Л. Джулиньского в Лашині п. Бережани, або в книгарнях.

— **Намірена крадіж в церкві.** В Настасові, повіта тернопільского зловлено з 19-го на 20-го падолиста в ночи в тамошній церкві злодія, коли той, розбивши скарбону і забравши гроші, мав уже відходити. Злодій — то якийсь Неяковский, родом з Микулинець, а замешкалий в Теребовли, з фаху слюсар. Знайдено при нім цїлий пук ключів і долот. При помочи одного ключа дістав ся дверми до церкви. Ту церков обкрадено також перед шістьма роками, і як показує ся з зізнань зловленого тепер злодія, брав він участь і в тій крадежи передпійшій: поки-що признав ся, що робив ключі до церкви. Злодій сей стояв в звязи з всїлякими злодіями, бо, як признав ся, робив ключі жидам з Залїщик. Гусятина.... Слїдство, котре веде ся, може викрие що більше.

— **Добрий папір до підпалюваня.** Одна панї замешкала при улици Голембій у Львові, повідомила передвчера полїцию, що якісь злодії украли їй з куфра — імовірно дібраним ключем, бо куфер був замкнений — три книжочки каси щадничої на суми: 700, 2000 і 900 зр. та иншї вартістні папери, льоси і т. ин. Полїция супротив так значної крадежи взяла ся енергічно до слїдства і вислала вправного аґента до мешканя тої панї. Досьвідчений аґент розпочав роботу від того, що став дуже совістно переводити ревізию в мешканю згаданої панї. І дїйстно его робота увінчила ся успіхом, бо по довшім гляданю найшов всї книжочки і папери в кухни в купі паперів, котрі сама тота панї приладила до підпалюваня в печи.

— **Хоробрий хлопець.** В місцевости Бляріңген в Голяндиї лучила ся така пригода, в котрій 6-лїтний хлопець довершив геройского діла. Селянин Летерг, чоловік і жінка, пішли в поле на роботу, полишаючи дома трое дїтий. Найстарша з них 13-лїтна дівчина хотїла розпалити в печи і запалила хату. Наполохана вискочила вікном з своїм шестилїтним братчиком. На подвірю пригадав собі малий хлопчина, що в хатї лишила ся в колисцї его молодша сестра, та що стане на певно жертвою пожару. Не надумуючи ся нї хвилї, вернув хлопець до хати, повної диму, підбіг до колиски і витягнув руки, щоби виймити з неї дитину. Однако дармо силував ся, колиска була за висока, так, що малий не міг сестрички досягнути руками. Розумний хлопець взяв ся тодї на спосіб, розгойдав так дуже колиску, що она перевернула ся і дитина випала на землю. Тодї з геройским напруженем вхопив хлопчик наперед себе дитину і витягнув єї з хати. За кілька хвиль цїла хата зовсїм згоріла.

Телеграми.

Відень 4 грудня. Против дотеперішного звичаю двірского, після котрого були запрошувані на обіди лиш президия парляменту і ті посли, що суть тайними радниками або шамбелянами, будуть відтепер запрошувані і всї иншї посли без ріжниці на їх становище.

Едельбурґ (Сопронь) 4 грудня. У Ферте-Сент Мікльош настали розрухи против жидів. Повибивано вікна в школї жидівскій, поломано лавки і двері. Розлючена товпа повибивала також вікна в кількох жидівских домах, а до одного жидівского дому навіть стрілено.

Ню-Йорк 4 грудня. Наспіла тут вість, що войско іспаньске побило корпус ворохобників під проводом Гомеза. Згинуло 80 ворохобників, а 100 есть тяжко ранених.

Константинополь 4 грудня. Справа стацийних кораблїв доси не залагоджена. Послїдну просьбу Саіда-паші і Тавфіка-паші держави рішучо відкинули.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·40	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 ран о.

— То хоч обійду обійстє. — Встала, одїла ся, перекинула велику хустку через плече і схиливши ся над колискою, поцїлувала одну і другу дитину, але тихо, щоби їх не збудити і вийшла на двір. Ніч вже була темна, від заходу блискало і вітер почав шуміти в верхах сплячих дерев.

Клярка вийшла перед ворота, пішла дорогою поволи через село, а що дорога вела дальше, ішла нею Клярка, але так поволи, що ледве порушала ся. Однако з кождою хвилею наближала ся до Камениці. Єї гадки так далеко блукали, що не могли їй нагадати на поворот до дому. Блискавиці осьвічували їй дорогу, буря гудїла вже над Рочівскими лїсами — Клярка нїчого не бачила й не чула.

Аж коли блискавиця замигтїла над єї головою і осьвила цїлу околицю а зараз за тим роздав ся голосний удар грому, повернули єї гадки до неї як перед бурею пташата під стріху. Клярцї зробило ся страшно, она стала собі пригадувати, де она.

Ще одна блискавка — і Клярка догледїла сїду церковцю, паркан довкола кладовища, чорні і білі хрести за ним; мороз по нїй перейшов. Чи то можливе? Лише перед хвилею вийшла з хати, а тут вже опинила ся перед каменицкою церквою! Може то привид? Зажду, аж знов блисне — так, той сам образ! Нема сумнїву, Клярка в Камениці. Скоро надумала ся і побігла назад. Але не далеко зайшла; великі каплї стали шелестїти листем дерев, блискавки мигтїли одна за другою, немов би небо горіло, громи били, як колиб в хмарах вела ся кровава борба, земля дрожала аж скло в церковних вікнах брязчало.

Не було що й гадати, аби вертати до дому.

Клярка знов завернула немов би нічні привиди за нею гнали, бігла через село до приходства. У вікнах не було вже нігде нї одного сьвітла. Від церкви був там лиш кусник дороги, однако заки Клярка добігла до дверий, промокла на скрізь. Там вже також не сьвітили.

Клярцї було прикро їх будити. Буря страшна, перелякають ся, будуть гадати, що стало ся яке нещасте. Але лїпше то, ніж як мала би добувати ся до якої иншої хати. Що сказалиб її люди? — Нехай іде на приходство, то недалеко. А хто знає, які розмови ще з того повсталиб. Казали би, що утїкла в ночи від мужа.

Постучала в двері.
Нїхто не відізвав ся.
Другий раз.
За хвилю наблизили ся легкі кроки.
Марта отворила двері.
— Хто тут?
— Я, мамо!

— Ти, Клярко? — В таку бурю — що стало ся?

— Нїчого злого, приходжу вас відвідати.

— В ночи?

— Я тому невинна, що мене дощ сюди загнав. Було так красно, як я виходила з дому, а тепер —

— Так пізно вибираєш ся у відвідини?

— В день не було якось часу, а відтак під вечер я хотїла трохи перейти ся і сама вже не знаю, як я аж сюди заблукала. Коби лиш той дощ скоро перейшов.

(Дальше буде)

За редакцию відвічає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.